

Az elszabadult hajóágyú dala

*Eddig is lenéztetek, tudom jól,
most is lenéztetek.
„Fröcsög a köcsög”; ám legyen.
De már legalább nem röhögtek rajtam.
Figyelmeteket kiköveteltem.
Azt hiszitek, tüzet okádok,
pedig ezek a lángok, ezek a lövedékek itt
könnyek – lám, lám, megint csak
félreismertetek.
Az örömkönnyeim záporában áztok,
míg pörögve táncolok körbe-körbe:
matrózcimborák, régi útitársak,
hajnalba hanyatló esték tanúi,
világmegváltások virtuózai,
és ti odafönn a hídon, napfényben villogó
uniformisok! gőg és döbbenet –
így együtt, ezt vágytam látni rajtatok!
Asszonyaitok riadt mozdulattal
húzzák magukhoz a bamba kölyköket
– édes pofák –,
míg a pánik magnéziumlobbanása
még utoljára súrlófénybe vonja
a gyönyörű és fáradt arcokat.
A szájszegletben kemény vonalak,
a tekintet mély tüsszel telik meg.
Kitartott pillanat,
aztán az én tüzem következik,
magához ölel régi ismerőst
és régi ellenlábast egyaránt.
Sosem fogadtatok el sajátotoknak,
mostantól az enyéim vagytok.
A lelki üdömmért ne aggódjatok:
a júdáspénzt
kegytárgyboltba fektetem.*

Elengedi az irodalmat

*A fényes hátú, csillogó kis jószág
a kabátujján mászott fölfelé.
Domború hátán bukfencet vetett a napsugár.
Igazán csinos! Minden tagja, minden porcikája
oly megkapóan célszerű.
Mutatóujját az útjába helyezte,
és az irodalom, úgy, ahogy volt,
Homéroszostul-Kafkástul-mindenestül
fölmászott rá, anélkül, hogy egy pillanatra is
megtorpant volna.
Mindig is ezt becsülte az irodalomban:
a kérlelhetetlen, céltudatos önelvűségét.
Mutatóujját a magasba emelte,
a gyönyörű és valószínűtlen teremtés pedig
fölmásírozott egész az ujjbegyéig,
és ott illegette magát
a napsütés záporában.
Aztán felcsapta a fedőszárnyat,
a hártyás szárny rezegve bukkant ki alóla,
s ekkor, akár valami miniatűr helikopter,
a magasba emelkedett.
Invazió faj, de neki akkor is bejön.
Egy darabig még követte a tekintetével,
aztán nekilátott sms-t írni.
„Uljunk be egy horrorfilmre
es az ijeszto reszeknel csokolozzunk”
Jó utat, bogárkám.*

Tanácsok egy fiatal pályatársnak

*A verset ne annak írd,
akiért épp odáig vagy,
esetleg gyászolsz vagy épp dicsérni kívánsz:
a verset annak írd,
aki akkor olvassa majd, amikor te már nem leszel.
Törd át a létezésed korlátait.
Tekinteted függeszd a horizonton túlra.*

Gondolj el egy akárkit, egy senkit.

Nyugalmazott paptanár lesz, melakórra hajlamos,
szőlőt metsz, rózsát olt, kertészblogot vezet.
Üzemi ellenőr lesz, kétszer elvált, kétszer belehalt,
a nyúlszájat bajusszal takarja.
Kedélyes asszonyszemély lesz, a fejógépek őre,
hajnalban már talpon, mégis nehezen alszik el.
Hazudós szertáros lesz, ígéretesen indult tornászkarrier, sportszerűl,
a kávépénzt gyakorta elfelejti bedobni
a műanyag pohárba.
Lelkes cheerleader lesz, maga is
bátorításra szoruló
kapcsolatfüggés-akrobata.
Mufurc ácsmester lesz a keleti provinciákból, furcsa házassággal,
egy szem fiában kedvét nem leli.
Egy kiscsaj lesz, semmi egyéb, ő csak egy kiscsaj,
egyszer hetekre eltűnt, a rendőrség kereste.
Apró öregúr lesz, magában motyog,
pontban fél ötkor vág át a sarkon,
látásból ismeri az egész környék.
Informatika-tanárnő lesz, szeret vicceket mesélni,
maga nevet a legjobban rajtuk,
ordenáré horkantásokkal.
Szalmahajú költőnő lesz, ritkán publikál,
délután három kutyáját futtatja a parkban,
esténként iszik.
Egy félismerős lesz, akiről sosem gondoltál semmit,
harminc év után meglep egy mondatával.
Az üzlettől visszavonult oligarcha, maga is írogat.
Szváziföld jogos trónkövetelője, újságárus Baltimore-ban.
Elfelejtett isten a British Museum katakombái mélyén.
Hetedik generációs háztartási robot,
beépített érzékenységturbinákkal,
szótag- és ütemszámláló extrákkal felszerelve.
Ismeretlen, távoli rokonod, bizony ám,
örökölted volna toszkán birtokát,
ha túléled őt.

Ezeknek írj, ne annak, akiért
épp odáig vagy,
esetleg gyászolsz vagy épp dicsérni kívánsz.

Törd át a létezésed korlátait.

Tekinteted függeszd a horizonton túlra.

Gazdátlan galambszárnyak

galambszárnyak lépten-nyomon föltűnnek a gazdátlan galambszárnyak prága utcáit járva hát hol a gazdátok gazdátlan galambszárnyak emitt egy szárnypár amott csak egyetlen szárny hever magában a hozzá tartozó galambot gondosan kiette valami a galambszárnyak közül mintha dezertőr angyalok hagyták volna hátra őket kirágták magukat az iszonyú szárnyak szorításából hogy immár szabadon lófráljanak a gazdátlan galambszárnyak nélkül inkognitóban semmi gond a szőke angyalfejek minden további nélkül elmennek északi szlávznak bongyor angyalhaj vágott kék szemek huncut mosoly a sörhabsillám a felsőajak pihéin a glória távoli visszfénye és csak a galambszárnyak a gazdátlan galambszárnyak hevernek ott a macskakövön a dezertőr angyalok hagyták hátra őket akár deszantosok az ejtóernyőt elnézést kisasszony azt hiszem elvesztett valamit viszi az örült öregember libeg a kezében a páros szárny összetartja egy véres csontdarab a csaj meredten néz a pasija mellbe taszítja az öreget a szárnyak a gazdátlan galambszárnyak kiröpülnek a kezéből hosszan pörögve a pasi védelmezőn átkarolja a nőt ne törődj vele idióta de az örült öregember még meglátja a lány vágott szemében a kilobbanó fényt meglátja még az elfojtott félmosolyt és diadalmasan kuncog miközben lehajol a büdös galambszárnyakért hogy a ballonkabát zsebébe gyömöszölje őket hát hol a gazdátok gazdátlan galambszárnyak dünnnyögi hát hol a gazdátok merre jár